

U Sportskoribolovnom savezu Hrvatske održan je 27. I. 1990. stručni skup s osnovnim zadatkom da se analiziraju rad i djelovanje sportskoribolovnih organizacija, kao i samog Saveza. Motiv za održavanje skupa jest današnje vrlo loše stanje u sportskom ribolovu nastalo zbog zagađivanja voda i hidromelioracija ali i zbog lošeg gospodarenja sportskih ribolovaca, te zbog nekih drugih subjektivnih razloga, kao što je npr. zastarjela organizacijska forma ribolovnih organizacija i sl.

Podnesena su četiri referata:

1. Gospodarenje i gospodarska politika, stanje i perspektiva.
2. Uloga i značenje informatičke djelatnosti u radu Sportskoribolovnog saveza Hrvatske.
3. Pravo na ribolov — jučer, danas, sutra.
4. Organizacijska problematika u radu Saveza.

U prvom referatu referent (dr. Krešimir Pažur) vodene površine za sportski ribolov podijelio je na one koje su uništene zagađivanjem i hidromelioracijama — za čije stanje sportski ribolovci ne snose odgovornost — i na one koje još nisu zahvaćene tom devastacijom, dakle, koje su još relativno čiste i nezagađene — za čije su loše stanje isključivi krivci sportski ribolovci.

Uzroci su današnjega lošeg stanja ribljeg fonda, koji je referent procijenio na najviše 20—25% od optimalnog, višestruki i dugoročni a predlažu se sljedeće sanacijske mjere:

— budući da se današnjim ribolovnim priborom, brojem ribolovaca i njihovom mobilnošću riblji fond, osim na najvećim vodama, može svesti na biološki minimum, potrebno je uvesti »numerus clausus« za sve salmonidne i prijelazne vode,

— treba svesti razne druge restrikcije, ovisno o lokalnim prilikama, ograničiti broj ribolovnih dana godišnje, smanjiti dnevni ulov, uvesti privremenu zabranu na devastiranim vodama i sl., sve radi toga da se dalje ne smanjuje osnovni fond,

— važna je mjera i uvođenje ekonomske članarine kojom će se pratiti realni troškovi unapređenja ribarstva, bar na razini proste reprodukcije,

Nova programska orijentacija sportskih ribolovaca

— kadrovska obnova (pomlađivanje) sportskoribolovnih organizacija u komisije za unapređenje ribarstva treba uvoditi agronome, biologe, veterinare, šumare i slična zvanja kojima je bliska ribarska problematika,

— zaoštriti disciplinu članova rigoroznim mjerama, jer su svi dosadašnji pokušaji završili neuspjehom,

— uvesti znanost i struku u gospodarenje ribljim fondom, jer su dosadašnji laički zahvati na vodama (poribljavanje, unošenje novih vrsta bez ispitivanja i sl.) rezultirali uglavnom nepopravljivim poremećajima u biološkoj ravnoteži. Znanost može danas dati odgovor i riješiti najveći dio problema koji postoje na otvorenim vodama, a pripadaju njezinoj nadležnosti. To se postiže prije svega izradom ribarskih osnova koje ubuduće obvezno moraju proći stručnu recenziju.

Za ostale vode koje su uništene zagađivanjem zbog neodgovorne gradnje objekata bez uređaja za pročišćavanje treba pričekati dok sve veća ekološka svijest i materijalne mogućnosti ne omoguće revitalizaciju. Svim sredstvima treba spriječiti daljnje pustošenje. Sretna je okolnost što su vode i ribe obnovljiva prirodna bogatstva, pa kad prestanu djelovati uzroci koji su doveli do današnjega stanja, možemo očekivati i njihovu revitalizaciju. Nažalost, to neće ići brzo.

Drugi referent (Vladimir Glavač) obrazložio je potrebu da se preko modernih sredstava informiranja sportski ribolovci upoznaju s radom Saveza, aktualnim problemima u sportskom ribolovu, sa stanjem ribarske znanosti, edukacijom sportskih ribolovaca koji danas svojom masom i mobilnošću zbog neznanja mogu nanijeti velike štete u vodama i sl. U tu svrhu potrebno je aktualizirati glasilo Saveza »Ribolov« koji je zbog novčanih teškoća (inflacija) neredovito izlazio u posljednje dvije godine. Posebno široku akciju treba razviti na podizanju ekološke svijesti, ne samo kod sportskih ribolovaca.

Treći referent (Vladimir Zobundžija) iznio je pravne modalitete obavljanja ribolova još iz razdoblja feudalizma, od prvog Zakona o slatkovodnom ribarstvu iz doba Austro-Ugarske Monarhije (potkraj 19. stoljeća), stare Jugoslavije pa sve do četiri zakona koji su doneseni u poslijeratno vrijeme u Hrvatskoj. Posebno je objasnio

pristup pojedinih zakonodavaca problemu zaštite riba, iz čega se vidi da su neki elementi zaštite bili progresivniji u austrougarskom zakonu nego oni kasniji, pa i današnji. Na primjer, za dobivanje profesionalne ribolovne dozvole trebalo je polagati ispit, dakle ribarstvo se smatralo strukom, dok danas treba imati uglavnom opća građanska prava, što je, svakako, korak natrag. Što se tiče prava na obavljanje sportskog ribolova s obzirom na velike političke promjene koje su u nas u toku, a i dalje se očekuju, vjerojatne su i znatne promjene u dosadašnjim pravima sportskih ribolovaca, prije svega što se tiče obveza koje su do sad bile simbolične. ■■■

Četvrti referent (Tomislav Feldhofer) zauzeo se za promjene u organizaciji rada Saveza, koja se praktički nije mijenjala već mnogo godina, a sada je velika kočnica u aktivnijem radu Saveza. Novom organizacijom rada Savez treba da postane aktivni faktor u organizaciji moderne sportske ribolovne aktivnosti i njegova unapređenja, a ne da ga sportski ribolovci (često i s pravom) osjećaju kao svoju birokratsku nadgradnju.

Sportskoribolovnom savezu Hrvatske, a to se tiče i većine ostalih saveza u zemlji, predstoje veliki zahvati u organizaciji rada i prilagodbi novim društveno-političkim promjenama u Jugoslaviji.

Prof. dr. KREŠIMIR PAŽUR

